

den volksmond leeft zonder er iets aan te veranderen ; kan men den tekst niet phonographisch of stenographisch opnemen, dan doet men best eerst nota's te nemen tijdens het vertellen en naar die nota's een voorloopige redactie te maken, later laat men het opgeteekend vertelsel nogmaals vertellen en controleert hierbij de voorloopige redactie, — ten tweede is het van groot belang vele en nauwkeurige inlichtingen te bezorgen over den verteller : ouderdom, stand, waar hij zijn vertelselschat heeft opgedaan, aan wie en in welke omstandigheden hij vertelt.

In verband met folkloristische documentatie heb ik U nu uitsluitend gesproken over de volksvertellers. Wat geldt voor de volksvertellers, geldt a fortiori voor de overige uitingen van het volksleven voor dewelke er over 't algemeen veel min gedaan werd. Sommige gebieden liggen om zoo te zeggen nog gansch braak — wat hebben wij over de materiele volkscultuur ? Maar “ that is an other question „

De inrichters van deze vergadering hebben mij gezegd dat de dagorde overladen was. Ik wil dus niet langer misbruik maken van uwe welwillende aandacht, waarvoor ik U beleefd dank.

M. De Meyer.

Een Balegemsch Volkslied.

Een dertigtal jaren geleden ging ik met vrouw en kinderen geregeld de zomermaanden doorbrengen op een buitentje te Balegem. Het was te Balegem, dat men gedurende de middeleeuwen zulk een schoonen steen uitgroef, dat hij voor vele Gentsche gebouwen werd gebruikt. Men denke bijv. aan het mooie Schippershuis te Gent, dat in dien steen werd opgetrokken.

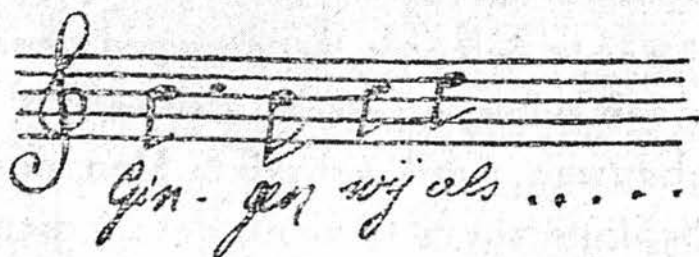
De Balegemsche steengroeven zijn sedert lang uitgeput, maar zij zijn nog steeds een aantrekkelijkheid voor de wandelaars, vooral wanneer de goudblonde brem in vollen bloei te glanzen staat.

Er bestond ook nog te Balegem een oude steenen molen van reusachtige afmetingen ; een brand heeft hem onlangs in de asch gelegd.

Er was ook te Balegem een gezellige herberg van den ouden tijd, 't *Gemeentehuis*, bij de kerk. De oude oolijke baas had drie zeer lieve jonge dochters, die niet weinig bijdroegen tot de aantrekkelijkheid van het lekker bier. Een van die dochters, klermaakster van beroep, had een frissche stem. Terwijl zij werkte, was zij gewoon te zingen, zoodat de kalanten van de werkdagen met genoeg luisterden.

Haar repertorium bestond uit een groot aantal nieuwere zangen, Fransche "scies à la mode", maar soms zong zij ook liedjes, die ouderwets klonken. Een ervan teekende ik op, waarvan het afschrift hier verder zal volgen. Het is een sentimenteel en romantisch liefdelied, dat zeker meer dan honderd jaar moet oud zijn. Het meisje verklaarde mij dat zij het liedje geleerd had te Erwetegem, van een vrouw, bij wie zij haar stiel had geleerd en die zelf het liedje zeer oud noemde. De muziek ziet er "Empire" uit.

Het gedicht bestaat uit vijf strophen van zes verzen, waarvan 3 en 4 gezongen worden op dezelfde wijs als 1 en 2 (de acht eerste maten van onze muzikale noteering) ; verzen 5 en 6 worden tweemaal gezongen (met een kleine melodische variante in de herhaling van vers 5, een variante misschien wel door de zangeres zelf ingevoegd) zoodat ieder strophe eigenlijk 8 verzen telt.

De melodie zelf is zeer symmetrisch : vier themas van vier maten, gaande paarsgewijze, A, B en C, D.

Aldus : muziek	A	B	A	B	C	D	C	D
verzen	1	2	3	4	5	6	5	6

Van de eerste en de vijfde strophe waren twee verzen uitgevallen, waarschijnlijk uit vergetelheid, zoodat de strophen, bij het aanhooren, asymmetrisch schenen. "Maar,, zegde het meisje, "zoo had zij het geleerd!,,

Gent, Oogstmaand 1927.

Prof. Paul Bergmans.

Van als dat wij twee kleine kind'ren waren.

(Wat langzaam!)

Van als dat wij twee kleine kind'ren wa- ren En dat de
 lief- de was in 't hart ver- blind? Gin- gen wij als- dan eens lut- waerd' en met wal-
 haer Vlas om ons te wa- ren langs de-ze wa- ter- kant

Wat zagen wij, daar vele visschen zwemmen?
 Het was plezant om daar eens langs te gaan:
 De nachtegaal met zijne luide stemme
 Zat achter ons op eenen lindeboom.

't Is gelijk men zegt: geen plezier zonder droefheid, }
 Wat moesten wij hier gaan halen: eenen grooten strijd. } tweemaal

Terwijl wij daar in groote vreugde waren
 Kwam er geloopt eenen wolf zoo wreed,
 Al briesschende met zijne lange tanden,
 Hij wilde ons gaan brengen al van kant.

'k Gaf er hem eenen slag, die niet pas genoeg en was, }
 Dat hij sprong op mijn lief al op het zelfde pas. } tweemaal

Ik nam mijn lief in alle twee mijn armen,
 En ik die kuste haren bleeken mond,
 Ik riep: och God! wilt hare ziel ontfermen,
 'k Zal in een klooster gaan mijn leven lang.

Ik riep: adieu! aan al de jonkheid, }
 Adieu, adieu, adieu, zij is naar d'eeuwigheid. } tweemaal

Na dat ik was het klooster bin' getreden,
En deed ik niets dan zuchten dag en nacht!

.
.

Ik riep adieu aan al de jonkheid
Adieu, vader en moeder, en 'k ga naar d'eeuwigheid. } tweemaal

Het Hoekje van den Navorscher.

Vraag 7. — Wordt het vendelzwaaien in O. Vl. nog beoefend? Zoo ja, wanneer, op welke wijze en waar? Zoo niet meer, sinds wanneer is dit gebruik vervallen en hoe werd het uitgeoefend? (A. V. D., Oudergem).

Vraag 8. — Bestaat in O. Vl. het "buurten,, of "spinningen-houden,, nog? Zoo ja, waar en te welker gelegenheid? Zoo niet meer, sinds wanneer is dit gebruik vervallen? Bestond er een bijzonder huis daarvoor?

Welke liedjes werden dan meest gezongen? (A. V. D., Oudergem).

Antwoord op vraag n° 4. — P. D. K. (Gent)(October 1926).

Het moderne Aalstersche Ros Beiaard: Ook in de XIXe eeuw heeft een Ros Beiaard te Aalst bestaan. Ziehier wat wij daarover lezen in een der laatste brochures van P. Van Nuffel: *Het schoon Verleden*, (Sacré, Merchtem, Mei 1927), blz. 33 en 34.

"Den 19ⁿ Oct. 1889 greep te Parijs een Vlaamsche kermis plaats. De inrichtende kommissie had zich tot de verschillende gemeentebesturen van het Vlaamsche land gewend, met verzoek hun merkwaardigheden naar Parijs te sturen. Zoo vroeg men aan de stad Antwerpen haren reus Antigoon, de reuzin enz., hetwelk toegestaan werd. Den 8ⁿ Oct. 1889 lag in onze haven (de Aalstersche) de sleepboot *Vooruit*, hebbende op touw het schip *Le Prophète*, geladen met de Antwerpsche reuzenbeelden, waarbij Antigoon, door onzen befaamden Pieter Coecke gebeiteld. Zij waren op weg naar de Fransche hoofdstad, maar bleven hier eenigen tijd liggen, uit hoofde dat de spoorwegbrug over den Dender niet